

RECENZJA

w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości (NZJ)

dr. Piotrowi Kornecie

I. Przesłanki formalno – prawne opracowania recenzji

Podstawę formalną niniejszej recenzji stanowi uchwała Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Politechniki Warszawskiej z 21 czerwca 2022 r. o powołaniu mnie na recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Piotrowi Kornecie w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, wszczętego 28 marca 2022 r. (Uchwała nr 136/II/2021 z dnia 21 czerwca 2022 r. – w treści uchwały prawdopodobnie omyłkowo podano datę 21 czerwca 2021 r.).

Recenzja została wykonana na podstawie dokumentacji przesłanej mi przez Dziekana Wydziału Zarządzania Politechniki Warszawskiej dra hab. inż. Jarosława Domańskiego (pismo z Politechniki Warszawskiej nr WZ/87/2022 z 1.09.2022 r.).

Przesłana dokumentacja zawiera:

- pismo Sekretarza Rady Doskonałości Naukowej prof. dr. hab. Bronisława Sitka do Rektora Politechniki Warszawskiej (nr DRKN.Z5.400.44.2022 z 30.05.2022 r.) o wyznaczeniu części składu komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Piotrowi Kornecie w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, wszczętym 28 marca 2022 r.;
- uchwałę nr 136/II/2021 z 21 czerwca 2022 r. – w treści uchwały prawdopodobnie omyłkowo podano datę 21 czerwca 2021 r – w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości wszczętym na wniosek Pana dr. Piotra Kornety;
- wykaz danych kontaktowych dla komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr. Piotra Kornety;
- dokumenty dotyczące postępowania habilitacyjnego przedstawione przez – jak rozumiem - dr. Piotra Kornetę (zauważam brak podpisów w wersji wydrukowanej przedstawionych dokumentów), w tym:
 1. *Autoreferat* do wniosku o stopień naukowy doktora habilitowanego (zwany dalej *Autoreferatem*),
 2. przedstawiony w sposób łączny nienazwany zestaw informacji (zwany dalej *Wykazem*) (w wersji elektronicznej dostarczonej na pendrive plik nosi nazwę: „*Wykaz osiągnięć Piotr Korneta*”), gdzie przedstawiono:

I. Informację o osiągnięciach naukowych albo artystycznych, o których mowa w art. 219 ust. 1. pkt. 2 Ustawy,

II. Informację o aktywności naukowej albo artystycznej,

III. Informację o współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym,

IV. Informacje naukometryczne;

3. zbiór 6 dokumentów: 1) certyfikatu recenzenta dla wydawnictwa MDPI, 2) mail z dnia 5.04 – brak roku, więc nie wiadomo, jak data ta ma się do daty wszczęcia postępowania habilitacyjnego – dot. korespondencji z PLOS ONE, 3) mail z 10.03.2021 dot. recenzji w wydawnictwie Emerald, 4) mail z 19.09.2021 dot. recenzji w wydawnictwie Emerald, 5) mail z dnia 10.06 - brak roku, więc nie wiadomo, jak data ta ma się do daty wszczęcia postępowania habilitacyjnego – dot. recenzji dla BMC Health Services Research, 6) certyfikat recenzenta w konferencji Business Logistics in Modern Management;

4. zbiór 7 certyfikatów potwierdzających uczestnictwo w konferencjach naukowych (niektóre wraz z potwierdzeniem wygłoszenia referatu);

5. zbiór 21 wydruków publikacji autorstwa lub współautorstwa dra Piotra Kornety;

6. monografię autorstwa Piotra Kornety pt. „Projektowanie systemów zarządzania dokonania” wydaną przez Wydawnictwo Naukowe „Łukasiewicz – Instytut Technologii Eksploatacji”, Radom 2020 (zwaną dalej *Monografią*);

7. pendrive zawierający wersję elektroniczną złożonych dokumentów.

Zauważam, że w przesłanej dokumentacji nie dostarczono wniosku Habilitanta o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Zwracam uwagę, że w świetle przedstawionego na stronach Politechniki Warszawskiej (<https://www.bip.pw.edu.pl/var/pw/storage/original/application/3ea60688db1c634029c6625bf3171829.pdf>) dokumentu pt. „Szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, zasady ustalania wysokości opłaty za postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz zwalniania z niej i sposób wyznaczania członków komisji habilitacyjnej” „Recenzenci, w terminie ośmiu tygodni od dnia doręczenia im **wniosku** wraz z pełną dokumentacją, oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w § 2 ust. 1 pkt 2 i przygotowują recenzje.” Co więcej w świetle tych zasad dokumentacja powinna zawierać: „Wniosek obejmuje: 1) opis kariery zawodowej, 2) wykaz osiągnięć, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2, 3) wskazanie Politechniki Warszawskiej jako podmiotu habilitującego, wybranego do przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.” Rozumiem, że „opis kariery zawodowej” zawiera dostarczony *Autoreferat*, a „wykaz osiągnięć, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2”, dostarczony *Wykaz*. Przedstawiona do recenzji dokumentacja nie jest też zgodna z „Wymaganiami dokumentacyjnymi wniosków w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego” Rady Doskonałości Naukowej, dostępnymi na stronie: <https://www.rdn.gov.pl/postepowanie-habilitacyjne.wymagania-dokumentacyjne-wnioskow-w-sprawie-nadania-stopnia-doktora-habilitowanego.html>.

Odnoszę również, że przedstawiona dokumentacja przygotowana jest niestarannie. Między innymi brakuje spisu rzeczy, oznaczenia załączników (jeśli to są załączniki, choć nie bardzo wiem, do którego z dokumentów). Mam wobec tego formalną wątpliwość, które z dostarczonych dokumentów powinny podlegać ocenie. Nadmieniam również, że na żadnym przedstawionym w wersji wydrukowanej dokumencie nie ma podpisu Habilitanta – mimo, że niekiedy zostawiono miejsca, gdzie ten podpis powinien widnieć. Dwa dokumenty dostarczone w wersji elektronicznej na pendrive (*Autoreferat* i *Wykaz*) zostały podpisane elektronicznie. Brakuje również kopii dokumentu potwierdzającego uzyskanie stopnia doktora przez Habilitanta. Oczywiście mogę założyć, że Wydział Zarządzania Politechniki Warszawskiej dysponuje pełną dokumentacją w opisywanej sprawie oraz, że do postępowania dopuszcza

osobę, która posiada stopień doktora jednak z obowiązku recenzenta chciałabym mieć osobistą możliwość weryfikacji ustawowego obowiązku „posiadania stopnia doktora”.

Pozostawiwszy wcześniejsze zapisy dotyczące braków w przesłanej dokumentacji stwierdzam, że 8.11.2022 r. Sekretarz Komisji – prof. Andrzej Wodecki przesłał mailem następujące dokumenty:

- 1) wniosek o przeprowadzenie postępowania,
- 2) dyplom uzyskania stopnia doktora nauk ekonomicznych.

II. Ogólna charakterystyka Kandydata do stopnia naukowego doktora habilitowanego

Dr Piotr Korneta jest absolwentem Akademii Medycznej w Warszawie, studia na kierunku lekarskim ukończył w 2004 r. otrzymując tytuł zawodowy lekarza medycyny. Tytuł zawodowy uzyskał w 2006 r. w Szkole Głównej Handlowej (kierunek zarządzanie i marketing). Stopień doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia uzyskał w 2012 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Światowy kryzys gospodarczy a płynność finansowa przedsiębiorstw na przykładzie spółek branży samochodowej” (promotor: prof. dr hab. L. Bednarczyk, Uniwersytet Technologiczno-Humanistyczny im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu; recenzenci: dr hab. T. Dyr. (UTH w Radomiu), dr hab. W. Janik (Politechnika Lubelska)). Rozprawa doktorska otrzymała wyróżnienie.

W jednostce naukowej dr Piotr Korneta zatrudniony jest od 2018 r. Miejscem pracy jest Wydział Zarządzania Politechniki Warszawskiej – do 30.09.2021 – Katedra Finansów i Systemów Finansowych, od 1.10.2021 – Zakład Zarządzania Publicznego. Od 2019 r. zatrudniony jest na stanowisku adiunkta, jak rozumiem w grupie stanowisk badawczo-dydaktycznych.

Przed zatrudnieniem w Politechnice Warszawskiej, Habilitant zatrudniony był w KPMG, Onnera Group, Origin Enterprises, Baywa Agro Polska oraz CortenMedic. W czterech ostatnich organizacjach – na stanowisku dyrektora finansowego. Jak rozumiem w CortenMedic dr Piotr Korneta zatrudniony jest do dziś.

III. Aktywność naukowa Habilitanta, jego dorobek dydaktyczny, organizacyjny i w zakresie popularyzacji nauki

1. Aktywność naukowa

W świetle informacji zawartych w *Autoreferacie* głównym obszarem zainteresowań naukowych i badań Habilitanta jest, mieszcząca się w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, zarządzanie dokonaniem organizacji. Dorobek naukowy obejmuje jednak również prace z innych obszarów nauk o zarządzaniu i jakości, jak również ekonomii.

Dr Piotr Korneta posiada udokumentowany dorobek publikacyjny, który obejmuje:

- przed uzyskaniem stopnia doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia:
 - 5 rozdziałów w monografiach (5 jednoautorskich, w języku polskim),
 - 1 artykuł w czasopiśmie (1 jednoautorski, w języku polskim),łącznie 6 pozycji (6 jednoautorskich, w języku polskim);
- po uzyskaniu stopnia doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia:
 - 1 monografię (1 jednoautorską, w języku polskim),
 - 3 rozdziały w monografiach (3 jednoautorskie, w języku polskim),
 - 1 współredagowanie naukowe monografii (w języku polskim),

-- 35 artykułów w czasopismach (19 jednoautorskich, 16 w języku angielskim), łącznie 40 pozycji (23 jednoautorskie, 16 w języku angielskim).

Niemal wszystkie publikacje (poza dwiema) po uzyskaniu stopnia doktora powstały w latach 2018-2022, czyli mniej więcej w okresie zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej, co oznacza, że w ostatnich 4 latach wykazywał się dużą aktywnością publikacyjną. W pierwszych sześciu latach po doktoracie Habilitant nie prowadził, lub prowadził w bardzo ograniczonym zakresie działalność naukową. Przeważającą część dorobku Habilitanta po uzyskaniu stopnia doktora stanowią artykuły w czasopismach naukowych (ok. 87%) przypisane w zdecydowanej większości w wykazie MEiN do nauk o zarządzaniu i jakości. Około 40% z przedstawionych publikacji to prace w języku angielskim. Jednoautorska monografia naukowa przedstawiona została jako osiągnięcie naukowe Habilitanta, o którym mowa w art. 219 ust.1. pkt. 2. Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Sześć prac Habilitanta (5 współautorskich, 1 jednoautorska) zostało opublikowanych w czasopismach posiadających w roku opublikowania *Impact Factor*. Trzy z nich opublikowane są w czasopismach, które nie są w aktualnym wykazie ministerialnym przypisane do dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości (*Journal of Clinical Medicine*, *BMC Public Health*, *British Food Journal*). Może zatem budzić wątpliwość kwalifikacja opracowania do nauk o zarządzaniu i jakości – w moim odczuciu z sytuacją taką mamy do czynienia np. w przypadku publikacji w *BMC Public Health*. Zwracam również uwagę na publikację w czasopiśmie *European Research Studies Journal – Special Issue*, które wymieniane jest jako czasopismo drapieżne. Część prac opublikowanych jest w formie *open access*, w tym w wydawnictwie MDPI. Sumaryczny IF zgodnie z rokiem opublikowania wynosi 21,105. Według mojej wiedzy (brak informacji ze strony Habilitanta) 7 prac dra Piotra Kornety zostało opublikowanych w wydawnictwach indeksowanych w bazie Scopus.

Należy podkreślić, że w załączonych materiałach brak jest oświadczeń współautorów w zakresie przedstawionych publikacji lub chociaż określenia merytorycznego i procentowego zakresu udziału Habilitanta w przygotowaniu współautorskich publikacji. W niektórych publikacjach, jak np. tych z wydawnictwa MDPI udział ten jest precyzyjnie wskazany. I tak przykładowo:

- 1) w opracowaniu „*The quality of Medical Care...*” w *Journal of Clinical Medicine* – określony jest jako: „resources” i „supervision”;
- 2) w opracowaniu „*Mutual Relationships between...*” w *BMC Public Health* – określony jest jako: „PK, JZN and JD conceptualised the study and developed the approach. PK performed the analysis and validation. All authors interpreted the results. PK and JZN wrote a first draft of the manuscript, and all authors contributed to the final draft. The authors read and approved the final manuscript”;
- 3) w publikacji: „*The impact of medical...*” w *Plos One* – określony jest jako „data curation”, „resources”, „validation”, „writing – review and editing”;
- 4) w publikacji „*The Impact of COVID-19...*” w *International Journal of Environmental Research and Public Health* – określony jest jako „conceptualization”, „methodology”, „formal analysis”, „data curation”, „writing – original draft preparation”, „writing – review and editing”.

Nie zmienia to faktu, że w pozostałych publikacjach nie ma podstaw do oceny wkładu Habilitanta w przygotowanie prac.

Przeciętną aktywność publikacyjną po uzyskaniu stopnia doktora oraz zgromadzony dorobek naukowy Habilitanta w ujęciu ilościowym należy ocenić na poziomie średnim, biorąc jednak pod uwagę okres zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej, tj. lata 2018-2021 (o czym pisano wcześniej) – omawiane parametry są relatywnie wysokie. Nie wszystkie publikacje jednak, w mojej ocenie, mieszczą się w naukach o zarządzaniu i jakości – o czym napisano wcześniej.

Prace Habilitanta mają nie tylko charakter teoriopoznawczy, ale także prezentują analizę i wyniki badań przeprowadzonych z wykorzystaniem różnorodnych narzędzi, w tym instrumentarium statystycznego. Zakres merytoryczny opracowań jest różnorodny, a tematyka prac czasem plasuje się na granicy nauk o zarządzaniu i jakości oraz ekonomii. Elementem dominującym w dorobku dra Piotra Kornety jest – osadzony bez wątplenia w naukach o zarządzaniu i jakości – obszar zarządzania dokonaniem – o czym pisze Habilitant, wskazując ten obszar jako temat przewodni osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 219 ust.1. pkt. 2. Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Poza monografią habilitacyjną, w dorobku Habilitanta znajduje się około 20 prac z tego zakresu, zarówno w języku polskim, jak i angielskim. Habilitant przy tym wymienia cztery główne aspekty podejmowane w publikacjach z tego obszaru:

- problemy i trudności związane z projektowaniem, wdrażaniem i stosowaniem systemów zarządzania dokonaniem;
- identyfikowanie kluczowych czynników sukcesu;
- zarządzanie dokonaniem w obszarze ochrony zdrowia;
- zarządzanie dokonaniem w obszarze logistyki.

Rozumiem, że wyodrębnione aspekty pokrywają się z zainteresowaniami dra Piotra Kornety, jednak jest mi trudno wyodrębnić klucz pozycjonujący wyszczególniony zakres zainteresowań.

Biorąc zaś pod uwagę aspekty jakościowe, w tym odnoszące się do miejsca publikowania prac, dorobek naukowy Habilitanta należy ocenić jako dobry. Habilitant posiada zróżnicowany dorobek pod względem miejsca publikowania, w tym zwłaszcza obok czasopism z IF o zasięgu międzynarodowym posiada publikacje w klasycznym polskim czasopiśmie *Przegląd Organizacji*. Jako rażący mankament dorobku należy zaliczyć publikację w czasopiśmie uważanym za drapieżne (ERSJ – European Research Studies International – w 2021 roku powszechnie już wiadomo było, jakiego typu działalność prowadzi wydawnictwo).

Dobór portfela miejsc publikacji dowodzi, że Habilitant podjął próbę umiędzynarodowienia wyników swoich prac. Dobór miejsc publikowania z uwzględnieniem uznanych czasopism o zasięgu międzynarodowym wraz z ich jakością merytoryczną przesądza więc o posiadanych przez Habilitanta poziomach cytowań. Liczba cytowań (bez autocytowań), zgodnie z deklaracją dra Piotra Kornety wynosi 14 (WoS Clarivate Analytics), 7 (Scopus), 77 (Google Scholar), 8 (BazaEkon). H-indeks wynosi 2 (Scopus), 3 (WoS Clarivate Analytics), 5 (Google Scholar), 1 (Baza Ekon). Liczbę cytowań (w bazie WoS i Scopus), jak również wartość H-indeks, biorąc pod uwagę niewielką liczbę opracowań, należy uznać za satysfakcjonujące.

Ponadto zauważyć należy, że wyniki prowadzonych badań Habilitant prezentował podczas konferencji naukowych. Po uzyskaniu stopnia doktora wygłosił 17 referatów, w tym jeden inauguracyjny oraz dwa razy był uczestnikiem panelu dyskusyjnego podczas konferencji i seminariów naukowych (w tym 4 międzynarodowych). Wydaje się, że – podobnie, jak poprzednio - biorąc jednak pod uwagę okres zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej, tj. lata 2018-2021 są to wartości satysfakcjonujące. Udział w niektórych konferencjach i wygłoszenie niektórych referatów potwierdzone jest zamieszczonymi w materiałach certyfikatami, o czym pisano wcześniej.

Co więcej dr Piotr Korneta w toku swojej pracy naukowej:

- brał udział w projekcie wewnętrznym Politechniki Warszawskiej finansowanym w ramach konkursu wewnętrznego Politechniki Warszawskiej „*IDUB against COVID-19*” pt. „*Modele adaptacji organizacji pracy w przedsiębiorstwach produkcyjnych do ograniczeń życia publicznego (związanych z pandemią) w zgodzie z postulatami skuteczności i efektywności biznesowej*” w roli członka zespołu, członka komitetu sterującego oraz kierownika modułu „*Metodyka organizowania testów przesiewowych dopuszczania pracowników do pracy*”;

- brał udział w projekcie wewnętrznym Politechniki Warszawskiej finansowanym w ramach konkursu wewnętrznego Politechniki Warszawskiej „IDUB against COVID-19” pt. „Model pracy zdalnej dla placówek służby zdrowia zapewniający ciągłą opiekę zdrowotną w warunkach ograniczonej mobilności społecznej” w roli członka zespołu, członka komitetu sterującego oraz kierownika modułu finansowego.

Oba projekty są – jak się wydaje – projektami wewnętrznymi Politechniki Warszawskiej o nieznanym mi sposobie przyznawania finansowania - nie są mi znane również zasady przyznawania finansowania w ramach konkursu „IDUB against COVID-19” Politechniki Warszawskiej. Tematyka projektów jest częściowo powiązana z problematyką zarządzania dokonania, jednakże w wyniku realizacji zespołowych prac badawczych powstały wysokopunktowane publikacje o zasięgu międzynarodowym.

Aktywność Habilitanta w zakresie realizacji prac w ramach projektów badawczych badawczych (jednak finansowanych w drodze konkursów wewnętrznych Politechniki Warszawskiej) można uznać za satysfakcjonującą. Co więcej można uznać, że w niewielkim stopniu, ale jednak była ona prowadzona we współpracy z innymi uczelniami (jednak nie zagranicznymi). Współautorką publikacji pt. „Conversion of Sars-Cov-2 Threats...” opublikowanej jednak w czasopiśmie ERSJ (uznanym za czasopismo drapieżne) jest p. Magdalena Chmiel afiliowana w Uniwersytecie Technologiczno-Humanistycznym im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu. Ponadto inni współautorzy publikacji pochodzą z różnych jednostek (w tym wydziałów) Politechniki Warszawskiej.

Odnosząc się zaś w innych aspektach do aktywności naukowej realizowanej przez dra Piotra Kornetę do współpracy z innymi niż Politechnika Warszawska uczelniami czy instytucjami naukowymi, wyszczególnionej wprost przez Habilitanta odnotować należy:

- wzmiankowaną wcześniej współpracę z Uniwersytetem Technologiczno-Humanistycznym im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu prowadzoną podczas realizacji opisywanego wcześniej projektu wewnętrznego Politechniki Warszawskiej, a także podczas innych prac, w wyniku których powstawały opisane w *Autoreferacie* publikacje naukowe (artykuły w czasopismach: ERSJ; Autobusy. Technika, Eksploatacja, Systemy Transportowe; Przedsiębiorczość i Zarządzanie, Studia i Materiały. Miscellanea Oeconomicae). Trzy z nich dotyczyły głównego obszaru badawczego Habilitanta – zarządzania dokonania. Rezultatem współpracy było także uczestnictwo Habilitanta w komitetach organizacyjno-naukowych organizowanych – jak rozumiem – przez ten Uniwersytet konferencji naukowych (w tym w latach 2014-2020 w roli członka komitetu organizacyjno-naukowego i w latach 2021-22 wiceprzewodniczącego komitetu naukowego konferencji „Szkoła Logistyki”, a także w latach 2014-2020 w roli członka/sekretarza komitetu organizacyjno-naukowego i w roku 2021 przewodniczącego komitetu naukowego konferencji „Logistyka w ratownictwie”) oraz podejmowanie roli recenzenta przygotowywanych w ramach tych konferencji referatów, a także redaktora naukowego materiałów konferencyjnych;

- współpracę z University of Osijek (Faculty of Economics) – Chorwacja. W ramach tej kooperacji Habilitant – jak sam pisze w *Autoreferacie* – „współpracował dwukrotnie podczas organizacji międzynarodowej konferencji Business Logistics in Modern Management w latach 2019 i 2020” – z *Autoreferatu* wynika, że współpraca polegała na recenzowaniu prac w materiałach tej konferencji;

- współpracę z wydawnictwem MDPI przy recenzowaniu 19 artykułów naukowych (należy w tym miejscu jednak zauważyć, że dr Piotr Korneta podejmuje się recenzowania prac nie tylko dla wydawnictwa MDPI, ale także innych wydawnictw jak Public Library of Science, Emerald Publishing czy Instytut Naukowo-Wydawniczy Spatium) – mam wątpliwości, czy aktywność w zakresie recenzowania prac dla wydawnictwa MDPI można nazwać współpracą międzynarodową, mam również wątpliwość czy wydawnictwo jest jednostką naukową.

Habilitant dr Piotr Korneta jest ponadto członkiem Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, The Association of Chartered Certified Accountants oraz Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa.

Analiza powyżej wskazanych aktywności naukowych Habilitanta dra Piotra Kornety pozwala stwierdzić, że wykazuje się on istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej, w wyniku której powstają m.in. wspólne publikacje naukowe, które można zaliczyć do dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.

2. Informacje dodatkowe - dorobek dydaktyczny

Habilitant na przestrzeni swojej pracy zawodowej w Politechnice Warszawskiej w latach 2018-2021 prowadził wykłady, ćwiczenia i projekty na Wydziale Zarządzania oraz Wydziale Matematyki i Nauk Informacyjnych z 15 przedmiotów powiązanych z dyscypliną nauki o zarządzaniu i jakości, w tym również w języku angielskim. Dla części z przedmiotów pełnił funkcję koordynatora, dla niektórych napisał programy dydaktyczne. Habilitant nie wskazał w tym zakresie konkretnych. Dr Piotr Korneta był opiekunem 5 prac magisterskich i 2 licencjackich. Tu również nie podano, jakiego kierunku studiów te prace dotyczą.

Wymieniony dorobek dydaktyczny jest bardzo skromny – choć różnorodność prowadzonych zajęć dydaktycznych w ciągu czterech lat pracy na Politechnice Warszawskiej jest duża. Dorobek ten nie podlega jednak ocenie podczas procesu postępowania habilitacyjnego.

3. Informacje dodatkowe - dorobek organizacyjny i w zakresie popularyzacji nauki

W zakresie dorobku organizacyjnego należy wyszczególnić wskazywane przez Habilitanta prace organizacyjne realizowane:

- podczas studiów w Akademii Medycznej w Warszawie, w tym pełnienie funkcji przewodniczącego Zarządu Studentów Akademii Medycznej w Warszawie;
 - w 2018 r. jako członek zespołu opracowującego strategię Wydziału Zarządzania politechniki Warszawskiej;
 - od 2020 r. jako członek komisji dziekańskiej ds. nagród i odznaczeń Wydziału Zarządzania Politechniki Warszawskiej;
 - od 2021 r. jako członek zespołu ds. strategii dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości Politechniki Warszawskiej;
- a także jako:
- członek TNOiK (od 2018 r.),
 - członek komitetu organizacyjno-naukowego konferencji „Szkoła Logistyki” (corocznie od 2014 r.),
 - członek komitetu organizacyjno-naukowego konferencji „Logistyka w Ratownictwie” (corocznie od 2014 r.),
 - biegły rewident w Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów (od 2013 r.),
 - członek ACCA (od 2018 r.).

W zakresie dorobku dotyczącego popularyzacji nauki Habilitant wymienia wygłoszenie referatu podczas konferencji naukowej (brak we wcześniej charakteryzowanym wykazie konferencji), uczestnictwo w dwóch panelach dyskusyjnych (powtórzenie pozycji z wcześniej wymienionego wykazu), publikacje w czasopiśmie Logistyka oraz Controlling i zarządzanie (nie jestem w stanie ocenić zbieżności z wcześniejszymi wykazami). Nie rozumiem na jakiej

podstawie Habilitant zaliczył tę aktywność do działalności w obszarze popularyzacji nauki. Wydaje się, że powyższe świadczy raczej o aktywności naukowej.

Wyszczególniony dorobek organizacyjny i w zakresie popularyzacji nauki jest satysfakcjonujący. Dorobek ten nie podlega jednak ocenie podczas procesu postępowania habilitacyjnego.

4. Informacje dodatkowe - współpraca z gospodarką

Habilitant ma znaczący dorobek dotyczący współpracy z praktyką gospodarczą. Przy czym należy podkreślić, że w organizacjach tj. KPMG, Onnera Group, Origin Enterprises, Baywa Agro Polska oraz CortenMedic Habilitant był zatrudniony przed zatrudnieniem w Politechnice Warszawskiej. Jak rozumiem, co napisano również wcześniej, w CortenMedic dr Piotr Korneta zatrudniony jest do dziś.

Nie jestem pewna, czy można to nazwać klasyczną współpracą, gdyż w istocie była to praca zawodowa, ale nie zmienia to faktu, że doświadczenie zawodowe w obszarze zarządzania finansami Habilitanta należy uznać za imponujące. Jego zakres opisany jest szczegółowo w *Autoreferacie*. Do ważniejszych aktywności w tym obszarze – z mojej perspektywy - można zaliczyć: badanie sprawozdań finansowych oraz raportów grupowych spółek, realizacja projektów typu financial, vendor oraz commercial due dilligence, zaprojektowanie i wdrożenie systemu zarządzania dokonaniem, obsługa i modyfikacja systemu zarządzania dokonaniem, restrukturyzacja produkcji, zarządzanie i nadzór nad całością procesów finansowych, księgowych, podatkowych i in., przedsprzedazowa restrukturyzacja grupy kapitałowej, i .in.

Wydaje się, że wiedza i doświadczenie zbudowane podczas wieloletniej pracy w praktyce gospodarczej dały podstawy do opracowania teoretycznych modeli systemów zarządzania dokonaniem o dużych walorach aplikacyjnych, co opisane zostanie w kolejnej części niniejszej recenzji.

IV. Ocena osiągnięcia naukowego pt. „Projektowanie systemów zarządzania dokonaniem” zgodnie z art. 219 ust 1 pkt 2 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Za podstawowe osiągnięcie, o którym mowa w art. 219 ust.1. pkt. 2. Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce Habilitant wskazuje monografię pt. „*Projektowanie systemów zarządzania dokonaniem*” wydaną przez Wydawnictwo Naukowe „Łukasiewicz – Instytut Technologii Eksploatacji”, Radom 2020. **Jako recenzent poddam ocenie wniesienie przez wskazane osiągnięcie wkładu w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.**

Monografia pt. „*Projektowanie systemów zarządzania dokonaniem*” ma charakter dobrze osadzonego w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości studium teoretyczno-metodycznego z uwzględnieniem aspektów empirycznych. Liczy 194 strony tekstu, składa się z wprowadzenia, sześciu rozdziałów, zakończenia, bibliografii, załączników, wykazu skrótów użytych w tekście. Brak jest spisu rysunków i tabel. W rozprawie wykorzystano 357 pozycji literatury, w tym nieco ponad 30% pozycji to opracowania w języku polskim. Około 10 pozycji jest autorstwa lub współautorstwa Habilitanta.

Jako całość monografia odnosi się do obszaru zarządzania dokonaniem, które jest – jak twierdzi Habilitant – „*współczesną kontynuacją koncepcji zarządzania przez cele*” (*Autoreferat*, s. 5). Tematyka zarządzania dokonaniem nie jest problematyką nową w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości. Wielu Autorów – których wymienia również Habilitant we wprowadzeniu monografii – podejmuje to zagadnienie odnosząc się między innymi do korzyści wynikających z implementacji systemów zarządzania dokonaniem czy

niepójności poglądów dotyczących omawianej problematyki. Habilitant jednak, na podstawie przeprowadzonych analiz (jak również zidentyfikowanych w literaturze niejednoznaczności w omawianym względzie) zauważa, że mimo ugruntowanej historii i dorobku w analizowanym obszarze wciąż jeszcze dostrzec można luki badawcze determinujące potrzebę uzupełnienia, bądź uporządkowania aktualnego stanu wiedzy, co czyni tematykę zarządzania dokonaniem współcześnie aktualną. W szczególności Habilitant dostrzega konieczność poprawnego ukształtowania systemu dokonań w organizacji z uwzględnieniem przyjętej w organizacji strategii i wynikających z niej celów o charakterze strategicznym i, następnie, operacyjnym oraz specyfiki organizacji. Trudno się w tym miejscu nie zgodzić z Habilitantem, gdyż brak prawidłowego dopasowania systemu dokonań do uwarunkowań zewnętrznych i wewnętrznych organizacji może prowadzić do braku skuteczności realizacji przynależnych jej zadań i osiągnięcia określonych dla niej celów. W (związku z tym Habilitant przyjął założenie, że *„odpowiednie zaprojektowanie systemu (zarządzania dokonaniem – dop. AB) jest nadrzędne w stosunku do wdrożenia i użytkowania”* (Autoreferat, s. 6). Jako problem badawczy dr Piotr Korneta wskazał natomiast: *„zbadanie przyczyn nieefektywności i nieskuteczności systemów zarządzania dokonaniem oraz wskazać na sposoby ich poprawy”* (Monografia, s. 8). Przy czym definicję efektywności oraz skuteczności określono w sposób poprawny, lecz ogólny (Monografia, s. 8). Brakuje odniesienia do systemów zarządzania dokonaniem, a zatem nie jest do końca jasne co oznaczają „dokonania” i „nakłady” dotyczące systemów zarządzania dokonaniem. Być może „dokonania” odnoszą się do korzyści wynikających z implementacji systemów zarządzania dokonaniem, zaś „nakłady” to koszty związane z tym procesem.

Wobec powyższego główny cel monografii został określony jako *„wskazanie sposobu (korzystając z aktualnego dorobku naukowego krajowego i międzynarodowego) oraz metod analityczno-projektowych wspomagających polskie przedsiębiorstwa w projektowaniu i rozwijaniu efektywnych i skutecznych systemów zarządzania dokonaniem”* (Autoreferat, s. 7). Oczywiście lektura tak postawionego celu natychmiast powoduje pytanie: Co Habilitant ma na myśli mówiąc o efektywnym i skutecznym systemie zarządzania dokonaniem? Zwłaszcza w kontekście postrzegania obu pojęć w ich prakseologicznym ujęciu. Do tak określonego celu głównego sformułowano 6 celów cząstkowych odnoszących się do: zdefiniowania podstawowych pojęć zarządzania dokonaniem, określenie celu tego systemu, scharakteryzowanie klasycznych struktur zarządzania dokonaniem oraz modeli drugiej generacji zarządzania dokonaniem, a także opracowanie, a następnie weryfikacja i aktualizacja metodyki projektowania efektywnego i skutecznego systemu zarządzania dokonaniem (Autoreferat, s. 7).

Jako główną tezę badawczą przyjęto: *„pomimo licznych zalet systemów zarządzania dokonaniem, zarówno modele klasyczne (tj. pierwszej generacji), jak i te drugiej generacji nie nadają się do bezpośredniego wdrożenia. Organizacje powinny projektować systemy zarządzania dokonaniem dopasowane do indywidualnych strategii. Wymaga to: uwzględnienia ich specyfiki wewnętrznej i uwarunkowań zewnętrznych; ustalenia zasad i zestawu mierników, które obejmą całość istotnych krótko- i długoterminowych procesów; bieżącego uwzględniania znaczących zmian zachodzących w organizacjach oraz ich otoczeniu”* (Autoreferat, s. 7). Moim zdaniem sformułowanie takiej tezy jest dość ryzykowne w pierwszym jej zdaniu. Oznacza ono bowiem, że gdy chociaż jeden z modeli pierwszej lub drugiej generacji będzie możliwy do bezpośredniego wdrożenia, to hipotezę tę będzie należało odrzucić, niezależnie od wspomnianej powyżej skuteczności i efektywności wdrożonego rozwiązania. Uważam jednak, że jest to błąd o niewielkim znaczeniu (być może nawet pomyłka stylistyczna) i jako zasadniczą część hipotezy należy uznać jej drugie i trzecie zdanie. W istocie wyrażają one, zauważoną przez Habilitanta, potrzebę projektowania systemów zarządzania dokonaniem dopasowanych do potrzeb organizacji. Oczywiście powstaje tu pytanie, jak bardzo systemy te powinny uwzględniać specyfikę organizacji? Czy - w myśl podejścia sytuacyjnego – każdy

system zarządzania dokonaniai powinien być unikatowy i jednoznacznie dopasowany do konkretnej organizacji, czy też – z uwzględnieniem teorii uwarunkowań sytuacyjnych – można wyróżnić grupy organizacji (np. według wielkości, branży, profilu działalności, strategii organizacji, dynamiki otoczenia, w którym funkcjonują itp.), dla których projektowane systemy zarządzania dokonaniai będą podobne (lub nawet jednakowe). Oczywiście w tym drugim przypadku istotne jest precyzyjnie określenie uwarunkowań sytuacyjnych (czynników), które będą różnicowały projektowane rozwiązania. Zauważyć należy już w tym miejscu, że w *Monografii* Habilitant podjął się opracowania modelowego rozwiązania w zakresie systemów zarządzania dokonaniai właśnie dla jednej z branż.

Tezę główną habilitant dekomponuje na pięć tez częściowych. Wydaje się, że istotne podkreślenia w nich jest:

- wskazanie strategii organizacji jako jednego z głównych czynników, do których należy dopasowywać system zarządzania dokonaniai;

- wskazanie konieczności dopasowania systemów zarządzania dokonaniai do branży (jak rozumiem na przykładzie branży dystrybutorów zaopatrujących rolnictwo w środki do produkcji roślinnej – bo w innym przypadku nie znajduję uzasadnienia przytoczenia akurat tej branży w treści *Autoreferatu*);

- wskazanie trudności, jakimi jest obarczone projektowanie, wdrażanie i eksploatacja systemów zarządzania dokonaniai jako przyczyny niwelowania korzyści wynikających z ich wdrożenia;

- wskazanie konieczności doskonalenia istniejących systemów zarządzania dokonaniai, jako obarczonych „istotnymi wadami”.

Tak przyjętemu celowi, tezie głównej i tezom częściowym odpowiada struktura opisywanej monografii. Habilitant w układzie treści monografii wskazuje na istnienie w niej 6 powiązanych ze sobą części.

W rozdziale 1 scharakteryzowano podstawowe pojęcia oraz wyzwania i korzyści z użytkowania systemów zarządzania dokonaniai. Autor w sposób dojrzały – posiłkując się wieloma, poprawie dobranymi źródłami literaturowymi – przedstawił istotę zarządzania dokonaniai, w tym przede wszystkim wskazując własną definicję omawianego pojęcia jako „*zbiór procesów podejmowania decyzji wykorzystujących dorobek i metody z innych dziedzin nauki na podstawie wyników holistycznego i zintegrowanego pomiaru dokonań ukierunkowanego na coraz doskonalszą realizację celów organizacji*” (*Monografia*, s. 14). W istocie nie mam zasadniczych uwag do przedstawionej definicji, zauważam jednak, że Autor użył w niej sformułowania „*doskonalsza realizacja celów*”. Uważam, że nie ma potrzeby wprowadzać dodatkowego, poza skutecznością i efektywnością, pojęcia doskonałości (tu: doskonałości realizacji celów), zwłaszcza, że nie zostało one w pracy zdefiniowane. Wystarczy w tym przypadku poprzestać na określeniu „*skuteczność*” odnoszącym się wprost przecieź do stopnia osiągnięcia przyjętych celów. Z kolei system zarządzania dokonaniai został w rozdziale 1 określony jako „*wielowymiarowy i dynamiczny system informacyjny, wspierający realizację strategii oraz informujący o stopniu realizacji poszczególnych dokonań w zakresie kluczowych interesariuszy*” (*Monografia*, s. 14). Obok definicji podstawowych pojęć w omawianym rozdziale przedstawione zostały zalety (zwane również – jak rozumiem – korzyściami – co uważam za trafniejsze określenie i w tym kontekście nie rozumiem zdania „*Liczne i istotne zalety przypisywane w literaturze systemom zarządzania dokonaniai wskazują jak znaczące korzyści mogą zrealizować organizacje stosujące je w praktyce*” (*Monografia*, s. 17), które rozłącza oba pojęcia) oraz problemy systemów zarządzania dokonaniai. Na koniec odniesiono się do tezy 1 monografii. Pewien niedosyt budzi uzasadnienie przyjęcia tej tezy. Zrozumiała jest dla mnie enumeracja korzyści i problemów odnoszących się do implementacji i stosowania systemów zarządzania dokonaniai, jednak w sposób bardziej jednoznaczny

należałoby – w mojej opinii – uzasadnić fakt, że występujące problemy mogą niwelować wskazane korzyści.

W rozdziale 2 zidentyfikowano cel, powiązania ze strategią oraz niezbędne elementy i charakterystyki zarządzania dokonaniem. W szczególności na tle podstawowych wiadomości na temat strategii organizacji (proponowałabym zaniechać używania określenia „firma” w znaczeniu innym niż nazwa organizacji) przedstawiono wzajemne relacje między strategią a systemami zarządzania dokonaniem: *„jednym z najistotniejszych zadań stawianych systemom zarządzania dokonaniem jest szeroko rozumiane wspieranie realizowanych przez organizację strategii”* (Monografia, s. 29). Co więcej, jak twierdzi Autor, *„dopasowanie systemu zarządzania dokonaniem do strategii organizacji powinno przynieść (...) korzyści”* (Monografia, s. 29). Takie odniesienie wprost pozycjonuje mierniki dokonań jako odnoszące się do przyjętych celów i planów strategicznych organizacji. Typologię mierników dokonań również przedstawiono w analizowanym rozdziale. W oparciu o analizę literatury przedmiotu przedstawiono w nim ponadto zasady projektowania systemów zarządzania dokonaniem oraz zaprezentowano etapy procesu projektowania tych systemów w organizacji. Odniesiono się w ten sposób do tezy 2 opracowania dowodząc, że *„ponieważ nadrzędnym celem współczesnych systemów pomiaru dokonań jest wspieranie realizacji strategii organizacji, ich projekt powinien być w jak największym stopniu i na bieżąco dostosowywany do aktualnych strategii”* (Monografia, s. 41).

W rozdziale 3 scharakteryzowano klasyczne struktury zarządzania dokonaniem wraz z ewaluacją ich zalet i wad. Rozdział ma charakter typowego przeglądu literatury w ujęciu historycznym. Autor, rozpoczynając od modelu Du Ponta, uwzględniając również model Baldrige’a i piramidę dokonań, kończąc na BSC i Nawigatorze Skandii charakteryzuje kolejne rozwiązania w zakresie pomiaru i zarządzania dokonaniem. Habilitant przy tym postuluje na koniec: *„pomimo, że klasyczne struktury PMS znacząco przyczyniły się do rozwoju teorii zarządzania dokonaniem, tworząc jej fundament, to ich istotne wady spowodowały konieczność dalszego poszukiwania doskonalszych struktur”* (Monografia, s. 67). W istocie należy ocenić, że zarówno teoria, jak i praktyka w badanym obszarze wciąż się rozwija, jednak – jak się wydaje – wciąż stosowane i opisywane są rozwiązania uznane przez Autora jako klasyczne. Przykładem mogą być liczne opracowania naukowe dotyczące BSC z 2022 roku oraz jej powszechność stosowania w praktyce zarządzania, o czym pisze również Autor. Nie wspominając o zaletach BSC wymienianych przez Habilitanta. Uważam ponadto, że do ostatecznego uznania, że to *„istotne wady klasycznych struktur”* przyczyniły się do poszukiwania nowych rozwiązań w zakresie zarządzania dokonaniem należałoby przeprowadzić szerokie badania empiryczne. Teoria – w mojej opinii – daje tylko częściowe uzasadnienie przytoczonej tezy (nie znalazłam bowiem opublikowanych opracowań na bazie badań empirycznych ją potwierdzających – co oczywiście nie znaczy, że takich opracowań nie ma).

W rozdziale 4 scharakteryzowano modele zarządzania dokonaniem drugiej generacji wraz z ewaluacją ich zalet i wad. Podstawowym wyróżnikiem modeli z tej grupy – jak rozumiem – jest ich holistyczny charakter, który z jednej strony jest ich zaletą, a z drugiej (z uwagi na implikowaną złożoność) stanowi o dużym stopniu skomplikowania i skłania do poszukiwania innych rozwiązań. Nie jestem jednak pewna, czy wyróżnikiem tej grupy jest zniwelowanie mankamentów grupy pierwszej. Autor przedstawia bowiem koncepcję modeli drugiej generacji na tle zidentyfikowanych mankamentów rozwiązań pierwszej generacji – w tym zwłaszcza niedopasowanie do indywidualnych strategii organizacji, zignorowanie dynamiki otoczenia oraz wpływu istotnych interesariuszy (Monografia, s. 69). Swoją drogą nie jestem w stanie w pełni zgodzić się z przytoczonymi mankamentami adresowanymi do modeli klasycznych – bo na przykład w koncepcji BSC jednoznacznie zdefiniowane są perspektywy pomiaru dokonań, ale cele i mierniki każdorazowo powinny wynikać ze specyfiki

organizacji i warunków jej funkcjonowania. Rozumiem, że zarzutem wobec BSC jest zwłaszcza jej „styczność” (z którą również możnaby dyskutować), przy czym zarzut „styczności” pojawia się w przypadku jednego z rozwiązań zaliczonych do modeli drugiej generacji (*Monografia*, s. 93). Aż się prosi, by wskazać takie rozwiązanie spośród modeli drugiej generacji, które nie jest obarczone wymienionymi wadami modeli klasycznych – jeśli taka była intencja Autora.

Rozdział 5 stanowi istotę przedstawionej monografii. Przedstawiono w nim autorską metodykę projektowania efektywnego i skutecznego systemu zarządzania dokonaniem. Zwracam jednocześnie uwagę, że nie przedstawiono tu innych metodyk (jeśli takie istnieją) w tym obszarze badań. Zaproponowane rozwiązanie jest rozwiązaniem uniwersalnym, ale pozwala – z założenia – na zbudowanie unikatowego systemu zarządzania dokonaniem dedykowanego konkretnej organizacji i dopasowanego do jej charakterystyk, jak również do otoczenia, w jakim organizacja ta funkcjonuje. Z założenia projektowany system powinien wspierać realizację przyjętych strategii organizacji. Autor postuluje, aby budowa systemu w swej zasadniczej części odbywała się trój etapowo: etap przeglądu literatury z zakresu PMS, etap wywiadów: eksperckich i z pracownikami oraz etap ekonometrycznych analiz zależności między dobranymi miernikami. W mojej opinii walor nowości naukowej ma przede wszystkim postulat przeprowadzenia analiz ekonometrycznych o określonej, autorskiej strukturze. Autor sugeruje zasadność przeprowadzenia analizy uproszczonej (w całej populacji obserwacji) i kompleksowej podkreślając, że *„istotne jest aby PMS nie został skonstruowany wyłącznie na podstawie informacji pochodzących z wywiadów, nawet eksperckich, lecz aby zakładane zależności zostały potwierdzone statystycznie bądź ekonometrycznie”* (*Monografia*, s. 100). Celem całego procesu jest – według Autora – *„zaprojektowanie struktury PMS, w tym wskazanie istotnych obszarów, których pomiar jest niezbędny do monitorowania stopnia realizacji strategii organizacji; wraz z podaniem mierników i ich wartości referencyjnych”* (*Monografia*, s. 100).

W rozdziale 6 zweryfikowano oraz zaktualizowano zaproponowaną metodykę postępowania przy projektowaniu systemów zarządzania dokonaniem na przykładzie przedsiębiorstw z branży zaopatrzenia rolnictwa w środki produkcji roślinnej, jak również opracowano autorski model systemu zarządzania dokonaniem dla branży zaopatrzenia rolnictwa w środki produkcji roślinnej. Podczas procesu badawczego przedstawionego w rozdziale 6 prawidłowo zastosowano, według mnie, odpowiednio dobrane metody i narzędzia badawcze, tj. zwłaszcza badania ilościowe (ekonometryczne analizy zależności między wybranymi zmiennymi – zauważam brak określenia celu i wniosków wynikających z przeprowadzonych analiz dla potrzeb projektowania systemu zarządzania dokonaniem – wnioski o charakterze ogólnym zawarte są w *Zakończeniu* (*Monografia*, s. 149-150), gdzie skonkludowano, że mogą one być brane pod uwagę przy wyznaczaniu wartości referencyjnych mierników) i jakościowe (przeprowadzono ustrukturyzowane wywiady z 10 rozmówcami posiadającymi istotne doświadczenie w dystrybucji zaopatrzenia rolnictwa w środki do produkcji roślinnej) poprzedzone krytyczną analizą literatury przedmiotu (we wcześniejszych rozdziałach). W procesie badawczym posłużono się zatem odpowiednio metodyką badawczą wykorzystywaną w naukach o zarządzaniu i jakości. Przeprowadzone badania pozwoliły na opracowanie opartego na trzech celach strategicznych oraz 12 krytycznych czynnikach sukcesu (przyjęte na podstawie przeprowadzonych wywiadów z ekspertami) nowego PMS oraz jego przykładową aktualizację dla przedsiębiorstw z branży zaopatrzenia rolnictwa w środki produkcji roślinnej. Wskazano przy tym znaczący wpływ interesariuszy, wysokie ryzyko oraz rozwój organizacji jako wyróżniki organizacji z tej branży (*Monografia*, s. 143). Sam model opracowany dla tej konkretnej branży – może być uznany jako autorski, gdyż – jak pisze Habilitant – nie opublikowano jak dotąd dedykowanego dla tej branży modelu systemu zarządzania dokonaniem. W tym kontekście rodzi się pytanie: jak to jest, że z jednej strony

Autor twierdzi, że systemy zarządzania dokonaniem muszą być dostosowane do konkretnej organizacji, przyjętej w niej strategii i otoczenia w jakim funkcjonuje, z drugiej zaś opracowuje rozwiązanie modelowe dla całej branży. Po drugie, szkoda, że Autor nie uwypuklił tych elementów modelu, które są charakterystyczne dla analizowanej branży i które przesądzają o konieczności dla niej osobnego rozwiązania modelowego.

Reasumując należy stwierdzić, że przedstawione rozdziały mają charakter teoretyczny (rozdziały: 1, 2, 3, 4), metodyczny (rozdział 5) oraz aplikacyjny (rozdział 6). Rozdziały wprost powiązane z postawionymi wcześniej tezami cząstkowymi, a co za tym idzie z tezą główną. Struktura monografii nie budzi najmniejszych zastrzeżeń.

Należy w tym miejscu podkreślić, że – mimo wyszczególnionych wcześniej uwag - zaproponowana metodyka projektowania systemów zarządzania dokonaniem wraz z modelem systemu zarządzania dokonaniem dla branży zaopatrzenia rolnictwa w środki produkcji roślinnej jest opracowaniem autorskim noszącym znamiona nowości naukowej. *De facto* – według mnie - stanowi on opracowaną metodę projektowania dopasowanych do potrzeb organizacji systemów zarządzania dokonaniem, co poza walorami teoretycznymi ma również walory aplikacyjne. W tym ujęciu należy uznać, że Habilitant zrealizował cel naukowy, tj. *„wskazanie sposobu (korzystając z aktualnego dorobku naukowego krajowego i międzynarodowego) oraz metod analityczno-projektowych wspomagających polskie przedsiębiorstwa w projektowaniu i rozwijaniu efektywnych i skutecznych systemów zarządzania dokonaniem”* (Autoreferat, s. 7).

V. Konkluzja

Podsumowując, uważam, że **dr Piotr Korneta** posiada wystarczający do określenia istotnej aktywności naukowej, choć relatywnie średni (w odniesieniu do liczby) dorobek publikacyjny o opisanych wyżej mankamentach (należy jednak uwzględnić krótki czas pracy zawodowej w Politechnice Warszawskiej – lata 2018-2022). W znaczącej większości przedstawione do recenzji publikacje zakwalifikować należy do dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości, w dużej mierze do obszaru zarządzania dokonaniem. Poziom umiędzynarodowienia publikacji uważam za satysfakcjonujący, podobnie jak wskaźniki cytowań. Habilitant prowadzi prace badawcze, również z osobami reprezentującymi inną uczelnię. W mojej opinii potwierdzają one w wystarczającym stopniu umiejętności prowadzenia badań naukowych oraz publikacji ich wyników przez dr Piotra Kornetę, również w międzyuczelnianych zespołach badawczych. Habilitant ponadto aktywnie uczestniczy w konferencjach naukowych, wygłaszając referaty, biorąc udział w panelach dyskusyjnych. Recenzuje również prace w czasopiśmie naukowych oraz podczas konferencji. **Tym samym - według mnie Habilitant wykazuje się zatem wystarczającą, istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej.**

Dr Piotr Korneta odznacza się imponującą wiedzą i doświadczeniem praktycznym – potwierdza to zakres aktywności w praktyce gospodarczej. Habilitant posiada skromny dorobek dydaktyczny – uważam, że jest to wprost związane z krótkim stażem zawodowym w uczelni - Politechnice Warszawskiej. Przeciętnie oceniam dorobek organizacyjny Habilitanta, mając jednak na względzie, że powyższe (podobnie jak dorobek dydaktyczny) nie jest brane pod uwagę podczas postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Również moja ocena osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 219 ust.1. pkt 2. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668), tj. monografia autorstwa Piotra Kornety pt. *„Projektowanie systemów zarządzania dokonaniem”* wydana przez Wydawnictwo Naukowe „Łukasiewicz – Instytut Technologii Eksploatacji”, Radom 2020 jest pozytywna choć w niniejszej recenzji wyszczególniono uwagi,

które mogłyby obniżyć ocenę przedstawionego do recenzji opracowania. Moim zdaniem Habilitant na podstawie rozważań teoretycznych i przeprowadzonych badań opracował i zweryfikował autorską, noszącą znamiona nowości naukowej metodykę projektowania systemu zarządzania dokonaniai osiągając postawiony cel naukowy, tj. *„wskazanie sposobu (korzystając z aktualnego dorobku naukowego krajowego i międzynarodowego) oraz metod analityczno-projektowych wspomagających polskie przedsiębiorstwa w projektowaniu i rozwijaniu efektywnych i skutecznych systemów zarządzania dokonaniai”* (Autoreferat, s. 7). Dowodzi to tym samym, że Habilitant posiada osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.

Stwierdzam zatem, że osiągnięcie wskazane przez dr. Piotra Kornetę, o którym mowa w art. 219 ust.1. pkt 2. praca – monografia pt. „Projektowanie systemów zarządzania dokonaniai” wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości, spełnia zatem wymogi stawiane Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668).

Agnieszka Brecińska